

вила б рівновагу між технічним прогресом і людиною як явищем природи. Одним з таких способів відновлення рівноваги, повернення до природи і стала архітектурна біоніка.

НОВА АРХІТЕКТУРА В ІСТОРИЧНОМУ СЕРЕДОВИЩІ (НА ПРИКЛАДІ М. ХАРКІВ)

Козлицька С.Д.

Науковий керівник – Богданова Л.О., ст. викладач

Харків є одним із найвидатніших міст нашої держави, відомий культурний та історичний центр Лівобережної України, у якому кожна епоха представлена своєю архітектурою. Тут старе та нове поєднуються у єдине ціле. «Архітектура – це застигла музика», тому кожен архітектурний пам'ятник повинен нести історію про свою епоху наступним поколінням, а нащадки у свою чергу зобов'язані зберігати їх. Проте час не стоїть на місці, і в архітектурі з'являються нові стилі, що поступово захоплюють все більший і більший простір нашого міста. Перед нами постає важке завдання: як зберегти автентичність історичних пам'яток міста Харкова у гармонії із сучасною архітектурою, яка поступово проникає у історичне середовище.

Метою даної роботи є дослідження поєднання будівель історичного значення міста Харкова на прикладі Волзько-Камського банку (театру ляльок) та сучасної реконструкції історичного музею, а також проведення стислого аналізу сучасного архітектурного образу нашого міста.

Масштаб банківського будівництва у Харкові на межі XIX-XX ст. вражає. Звичайно, ми б не змогли зараз милуватися цими будівлями, якщо б не талант видатного О.М. Бекетова, завдяки якому Харків набув неповторних рис свого архітектурного образу. В ряду банківських палаців на площі Конституції троє спроектовані Бекетовим особисто, і один – за різними відомостями – сумісно з архітектором В.В. Величко. Колишній Волзько-Камський банк домінує в ряду будівель східної сторони площі Конституції й зараз, головним чином не стільки за рахунок кількості поверхів, скільки завдяки міцності, широті та об'єму декоративних елементів фасаду. В радянські часи споруда була переобладнана під театр ляльок, з'явилася мозаїка із зображенням дітей на фронтоні авторства А. Щеглова. Інтер'єр було прикрашено чеканним панно та вітражами (Ю. Брезвін, В. Маяцький, А. Щеглов). З огляду на сучасне призначення будівлі ці зміни виглядають у художньо-композиційному плані досить доречними.

Ще одним прикладом вдалої реконструкції може слугувати будівля історичного музею. Його східний фасад оформлено у вигляді скляного куба, який підтримують опори у вигляді дерев – як символ історії та природи. Таке архітектурне рішення не руйнує структуру та концепцію історичного музею і композиційної цілісності площі Конституції, навпаки пов'язує будівлю із сучасністю.

Дуже прикро, що гармонія «старого» та «нового» зберігається не завжди. Таким прикладом, я вважаю, є будівля офісно-торгівельного центру «Platinum Plaza», що знаходиться по вул. Сумській (арх. О. Дроздов). Діалог між конструктивізмом та традиційною й вишуканою архітектурою модерну ХХ ст. не склався, в наслідок цього на центральній вулиці міста утворився глибокий контраст, завдяки якому «Platinum Plaza» занадто виділяється з-поміж інших споруд.

Підводячи підсумок, слід зазначити, що Харків має свою неповторну чарівність, свою душу, яка зберігається в архітектурі ХІХ-ХХ ст., а також примхливий і своєрідний характер, що знайшов своє відображення в архітектурі сьогодення, яка не повинна бути у дисонансі з будівлями минулої епохи. Отже, ми – нащадки, яким дісталась місія зберегти надбання минулих часів та повинні слідкувати за тим, щоб наше місто зберегло цілісний архітектурний образ.

АРХІТЕКТУРА КЛОДА НІКОЛА ЛЕДУ

Кошель В.А.

Науковий керівник – Єрошкіна О.О., канд. архіт., доцент

Актуальність проблеми полягає у тому що творіння Клода Нікола Леду є вражаюче сучасними. Ця тема обговорюється в перший раз. Мета теми: розповісти про життєвий і творчий шлях Клода Нікола Леду.

Клод Нікола Леду народився у Дормані, що у Шампані, у 1736 році. Приїхав у Париж (1750-ті роки), спочатку вивчав мистецтво гравюри, потім вчився у архітектурній школі Ж.-Ф. Блонделя та працював у бюро зодчого Л.Ф. Труара. Став модним архітектором паризької знаті, у 1771 році отримав звання «королівського комісара» і «інспектора соляних копалень Франш-Конте» (на сході Франції, в басейні Сени), а у 1773 – звання «королівського архітектора». Перші проекти: Pavilion Nosquart (1764-1770), шато у Бенувіллі (1768-1775). Слава Леду як видатного архітектора почалась з 1771 року, коли він побудував для мадам Дюбарі елегантний павільйон, зацікавивши багатьох заможних людей. Потім його ім'я не сходило з уст парижан у зв'язку з побудовою у французькій столиці ряду особняків.